

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem. ve věci

žalobce: **K. K.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
Odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I.,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, č. j. 196/DS/2016,
JID: 11008/2016/KUUK/NovK,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 1. 2016, č. j. 196/DS/2016, JID: 11008/2016/KUUK/NovK, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 3. 8. 2015, č. j. MmM/090774/2015/OSČ-P/VŠ, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 27. 5. 2015 v 17:08 hodin na silnici II/256, v obci Želenice, na příjezdu od Bíliny, při řízení osobního vozidla tov. zn. Volkswagen Transporter, r. z. „X“, porušil v rozporu s ust. § 18 odst. 4 a ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, nejvyšší povolenou rychlost vozidla v obci, když nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, překročil o 17 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km naměřena rychlost jízdy 70 km/h, a při řízení motorového vozidla u sebe neměl řidičský průkaz.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný ani magistrát se ve svých rozhodnutích nezabývaly zaviněním protiprávního jednání žalobce, když magistrát neuvedl formu zavinění do výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobce připomněl, že po novele č. 204/2015 Sb., kterým se změnilo ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), musí výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat i formu zavinění. Skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno před účinností novely zákona o přestupcích, není podle žalobce rozhodná, jelikož za účinnosti novely rozhodoval žalovaný a žalobou napadené rozhodnutí tak musí být v souladu s účinnou legislativou ke dni 29. 1. 2016. V této souvislosti žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť prvostupňové rozhodnutí neobsahuje kvalifikační úvahy správního orgánu o tom, v jaké formě zavinění měl žalobce přestupek spáchat.
3. Vedle toho žalobce namítl nezákonnost výroku prvostupňového orgánu, kterou spatřuje ve skutečnosti, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje výši bodového postihu, se kterým je odsouzení z přestupku spojeno. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je trestem.
4. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost uložené sankce, neboť z jejího vyměření nelze dovodit, jak správní orgán došel k závěru o její výši. K tomu žalobce doplnil, že z vyměření sankce nelze ani dovodit, zda takto uložená sankce splní svůj preventivní a represivní účinek v souladu se zásadami správního trestání.
5. Žalobce se domnívá, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje označení místa, kde mělo ke spáchání předmětného přestupku dojít. Žalobce připomněl, že v předmětné obci jsou úseky, které jsou průmyslovou zónou, zastavěné území začíná až 200 m za označením obce a obec je tvořena dvěma částmi, mezi kterými je odlišná úprava maximální povolené rychlosti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014- 39.
6. Žalobce dále namítl, že prvostupňový orgán nedostatečně odůvodnil naplnění materiální stránky přestupků, a žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí argumentoval stránkou formální, nikoliv materiální. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. K tomu žalobce doplnil, že materiální stránka přestupku nepředložení řidičského průkazu, nebyla zvážena ani v jednom ze správních rozhodnutí. Žalobce dále argumentoval statistikou Policie české republiky ohledně nejčastějších příčin dopravních nehod, ve které nefiguruje nedodržení maximální povinné rychlosti, ačkoliv správní orgány ve svém odůvodnění uvedly, že nedodržení maximální povolené rychlosti je častou příčinou vážných dopravních nehod s těžkými následky.

7. Závěrem žalobce namítl, že magistrát porušil zásadu zákazu deformace důkazů, ke které se opakovaně vyjadřoval Ústavní soud. Žalobce poukázal na skutečnost, že magistrát vzal jako relevantní důkaz oznámení o přestupku, ze kterého nemůže být prokázáno, že žalobce byl kontrolován hlídkou policie na předmětném místě, v rozhodnou dobu, v uvedeném vozidle. K tomu žalobce podotkl, že magistrát disponoval jinými důkazy, které spáchání předmětných přestupků prokazovaly, avšak jeho vinu nemohl magistrát dovodit z oznámení o přestupku. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. K tomu žalobce podotkl, že správní orgán neprovedl při ústním jednání jediný důkaz, ze kterého by mělo vyplývat, že žalobce nepředložil řidičský průkaz.
8. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového, zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K námitkám žalobce ohledně nedostatku výroku prvoinstančního rozhodnutí žalovaný uvedl, že forma zavinění není ve výroku uvedena, neboť novela zákona o přestupcích nabyla účinnosti až dnem 1. 10. 2015. Magistrát tak nebyl povinen postupovat podle novely zákona o přestupcích, neboť k zahájení správního řízení nedošlo po dni 1. 10. 2015, ale již dne 24. 6. 2015, a to doručením příkazu č. j. MmM/090774/2015/OSČ-P/VŠ. Žalovaný trvá na tom, že výrok prvoinstančního rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti ve smyslu ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jakož i ve smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích. Dále zdůraznil, že právní úprava nestanoví, že by rozhodnutí o přestupku mělo obsahovat ve výroku i bodový postih za přestupek.
10. Žalovaný poukázal na skutečnost, že při ukládání sankce vycházel magistrát z ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, přičemž za uvedené přestupky se uloží pokuta v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč. Magistrát zvolil uložení pokuty v tomto rozmezí, a to ve výši 1 800 Kč. Ke stanovení výše a druhu sankce žalovaný poukázal na skutečnost, že magistrát vycházel zejména ze stupně závažnosti spáchaných přestupků, jejich následků, okolnostem a současně přihlédl k evidenční kartě žalobce. Žalovaný je přesvědčen o skutečnosti, že výměra sankce byla řádně odůvodněna.
11. K místu spáchání přestupku žalovaný uvedl, že v oznámení o spáchání přestupku, jakož i v prvoinstančním rozhodnutí, je uvedeno, že přestupek se stal na silnici č. II/256 v Želenicích na příjezdu do obce směrem od Bíliny. K tomu žalobce doplnil, že policisté následně vozidlo zastavili v Želenicích u č. p. 47, což potvrzuje i fotodokumentace, která zachycuje lícovou stranu občanského průkazu žalobce, lícovou stranu osvědčení o registraci vozidla a snímek zastaveného motorového vozidla. Žalobce trvá na tom, že místo spáchání přestupku je dostatečně konkretizováno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Žalovaný nemá sebemenší pochybnost o spáchání přestupků žalobcem, přičemž upozornil, že pro konstatování naplnění materiální stránky přestupku musí být splněny dvě podmínky, a to, že musí jít o skutek mající znaky uvedené v zákoně, a dále, že se musí jednat o zaviněné jednání. K tomu žalovaný podotkl, že zákonem o přestupcích je chráněn i zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný zdůraznil, že řidiči se dopouštějí překročení nejvyšší dovolené rychlosti velmi často, což bývá i častou příčinou dopravních nehod. Naplnění materiální stránky přestupku se podle žalovaného hodnotí posouzením škodlivosti jednání přestupce. Jde tedy o posouzení protiprávního jednání přestupce a do jaké míry bylo škodlivé pro společnost. V předmětném případě je právem chráněným zájmem dodržování pravidel silničního provozu, mezi které patří i dodržování nevyšší dovolené rychlosti. Podle žalovaného tuto skutečnost dokládají statistiky dopravních nehod, které jsou pravidelně zveřejňované na webových stránkách Policie České republiky.
13. K poslední námitce žalobce žalovaný uvedl, že magistrát zahájil řízení o přestupcích se žalobcem na základě oznámení přestupků Policie České republiky ze dne 4. 6. 2015, která obsahovala další dokumenty. Žalovaný trvá na tom, že magistrát postupoval zcela v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30, podle kterého listiny předložené Policií České republiky postačují k postihu pachatele přestupku, pokud nejsou před správním orgánem zpochybněny. Žalovaný zdůraznil, že magistrát vycházel při rozhodování nejen z oznámení o přestupku, ale i z tiskového výstupu měřicího zařízení se snímkem měřeného vozidla a rovněž ze skutečnosti, že žalobce nepředložil hlídce Policie České republiky řidičský průkaz. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce byl ve správním řízení zcela pasivní, ústního jednání před magistrátem se nezúčastnil a v odvolání nevznel žádné konkrétní námitky.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyjádřili s tímto postupem svůj souhlas.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu vyplývá, že podáním označeným jako „Oznámení o dopravním přestupku“ ze dne 4. 6. 2015 bylo Policií České republiky postoupeno magistrátu k vyřízení projednání spáchání přestupků, neboť žalobce nesouhlasil s uložení blokové pokuty na místě. Přílohou tohoto podání byl úřední záznam ze dne 27. 5. 2015, v němž pprap. T. S. popsal, že dne 27. 5. 2015 prováděli kontrolu nad dodržováním nejvyšší Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dovolené rychlosti v obci Želenice, na komunikaci č. II/256, příjezd do obce ve směru od Bíliny poblíž č. p. 47, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. V čase 17:08 naměřili vozidlo Volkswagen Transporter, r. z. „X“, které jelo 70 km/h. Vozidlo zastavili, řidiče ztotožnili přeloženým občanským průkazem, řidičský průkaz u sebe neměl a dále předložil doklad o pojištění vozidla. Řidič s projednáním přestupku na místě nesouhlasil. Dále bylo v příloze podání Oznámení přestupku, které bylo sepsané dne 27. 5. 2015 a v němž bylo ručně vypsáno jméno a příjmení žalobce, adresa trvalého pobytu, číslo občanského průkazu, rodné číslo, u kolonky řidič. průkaz bylo vyplněno: nepředložil, dále zde bylo popsáno motorové vozidlo. V popisu jednání bylo uvedeno, že dne 27. 5. 2015 v okrese Most, v obci Želenice u č. p. 47 na hlavní komunikaci ve směru příjezdu do obce od Bíliny bylo přestupci naměřeno 70 km/h. Řidič byl zastaven, ztotožněn, přičemž uvedl, že s projednáním přestupku na místě nesouhlasí. Dále je zde uvedena poznámka, že snímek č. 27-05-2015-17-08-41-0 byl pořízen v 17:08 hodin. Vysvětlení, jakož i podpis oznámení přestupku, žalobce odmítl. Přílohou podání byl také záznam o přestupku, podle něhož řidič motorového vozidla Volkswagen Transport, r. z. x, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h v obci Želenice u č. p. 47 v čase 17:08 hodin, neboť mu byla naměřena rychlost 70 km/h, resp. po odečtení odchylky 67 km/h. Dále byl součástí podání ověřovací list č. 8012-OL-70300-14, tedy potvrzení Autorizovaného metrologického střediska Českého metrologického institutu se sídlem Okružní 31, 638 00 Brno, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru MicroDigiCam, silničního laserového rychloměru, použitého v rámci měření, osvědčení Tomáše Smíška o absolvování školení operátora laserového měřiče MicroDigiCam, fotokopie občanského průkazu žalobce, fotokopie osvědčení o registraci vozidla, fotografie vozidla s r. z. „X“ a evidenční karta řidiče, podle které má žalobce tři záznamy, z toho jednu za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, za což mu byla v roce 2011 uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, a v roce 2014 byl uznán vinným pro porušení jiného jednání dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta 1 500 Kč.

18. Ze správního spisu soud dále zjistil, že magistrát vydal dne 11. 6. 2015, č. j. MmM/070212/2015/OSČ-P/VŠ, příkaz o uložení pokuty, proti kterému podal zmocněnec žalobce odpor. Podaný odpor nebyl elektronicky podepsán a předložená plná moc neobsahovala podpis zmocnitele, a proto magistrát zmocněnce žalobce vyzval dne 30. 6. 2015 k opravě a doplnění odporu, čemuž zmocněnec žalobce dne 6. 7. 2015 vyhověl. Magistrát dne 7. 7. 2015 přistoupil k předvolání žalobce k ústnímu jednání nařízeného na den 23. 7. 2015 v 8:00 hodin. Dle protokolu z ústního jednání ze dne 23. 7. 2015 se žalobce ani jeho zmocněnec k nařízenému jednání bez omluvy nedostavili, a proto magistrát přistoupil k projednání přestupku v jejich nepřítomnosti. Během ústního jednání byly čteny podklady, a to oznámení o přestupku ze dne 4. 6. 2015 zaslané Policií České republiky a výpis z evidenční karty řidiče, „X“. Dále byly provedeny důkazy, a to oznámení o přestupku ze dne 27. 5. 2015 a snímek č. 9 se silničního rychloměru MicroDigiCam LTI. Součástí správního spisu je následná omluva z ústního jednání zasláná zmocněncem žalobce dne 30. 7. 2015.
19. Rozhodnutím magistrátu ze dne 3. 8. 2015, č. j. MmM/090774/2015/OSČ-P/VŠ, sp. zn. OSČ-Př/068425/1985/2015/VŠ, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu mu uložil pokutu ve výši 1 800 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 24. 8. 2015 blanketní odvolání, v němž požadoval zaslání kopie správního spisu a požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Magistrát zmocněnce žalobce dne 3. 9. 2015 vyzval k doplnění odvolání, na což zmocněnec žalobce nijak nereagoval.

20. Dle ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu musí řidič motorového vozidla mít při řízení u sebe řidičský průkaz.
21. Dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí v obci jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
22. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
23. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
24. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
25. Dle ust. § 77 přestupkového zákona ve znění účinném do 30. 9. 2015 platí, že: výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
26. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud primárně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost správních rozhodnutí v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání skutku.
27. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. Při posuzování námitky žalobce ohledně nedostatečně označeného místa spáchání přestupku soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (17:08 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
29. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... dne 27. 5. 2015 v 17:08 hodin, na silnici II/256 v obci Želenice, na příjezdu od Bíliny, při řízení vozidla tov. zn. Volkswagen Transporter, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 17 km·h⁻¹, když vozidlu, které řídil, byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 70 km·h⁻¹, (s přihlédnutím k možné odchylce rychloměru ± 3 km·h⁻¹ při rychlostech do 100 km·h⁻¹ činila rychlost vozidla nejméně 67 km·h⁻¹). Při řízení vozidla neměl u sebe řidičský průkaz“. Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupků výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a nesplnění povinnosti mít při řízení motorového vozidla u sebe řidičský průkaz, tak je nutno vyloučit stěžovatelovu námitku, že i když je přestupek takto vymezen, mohl by být stěžovatel vícekrát stíhán za spáchání totožných přestupků. Není sice vyloučeno, že by se stěžovatel nemohl na stejné komunikaci dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl konkretizován porušením skutkové podstaty a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku lišil.
30. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupků, který byl lokalizován silnicí č. II/256, v obci Želenice, na příjezdu od Bíliny, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce posoudit jako nedůvodnou.
31. Co se týče namítané absence sankce v podobě záznamu bodů za přestupek spáchaný žalobcem, lze žalobci dát za pravdu, že dle judikaturního závěru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69 (dostupném na www.nssoud.cz), je nutno ztrátu bodů v registru řidičů považovat za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobce však přehlíží, že shora citované ust. § 77 přestupkového zákona v otázce možných sankcí, jež je možné přestupci v rozhodnutí uložit, odkazuje nepřímou na ust. § 11 téhož zákona. Výčet zde uvedený je přitom taxativní a nelze jej tedy rozšiřovat o další druhy trestů (obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2016, č. j. 9 A 5/2016-28, dostupný na www.nssoud.cz). Současně ani z žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, neplyne, že by sdělení počtu bodů mělo být součástí rozhodnutí o přestupku či dokonce součástí jeho výroku – Nejvyšší správní soud v něm pouze konstatoval, že se jeví de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznamováno provedení záznamu. Ten přitom dle ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ve zcela jiném procesním režimu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

32. Ještě konkrétněji se Nejvyšší správní soud k uvedené problematice vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39 (dostupném na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že: „*Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku.*“
33. Z výše uvedených důvodů vyplývá, že výrok o počtu ukládaných bodů není součástí výroku rozhodnutí o přestupku. Námitka žalobce v tomto smyslu je tudíž nedůvodná.
34. Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy již nabyla účinnosti novela zákona o přestupcích, která nově mezi náležitosti výroku rozhodnutí zařadila i formu zavinění a vzhledem k tomu měl žalovaný výrok prvoinstančního rozhodnutí změnit, popř. v této souvislosti zrušit, neboť ten formu zavinění neobsahoval. K této námitce soud uvádí, že ust. § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 upravoval, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). V souladu s tímto zněním bylo magistrátem vydáno dne 3. 8. 2015 prvoinstanční rozhodnutí. Dne 1. 10. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 204/2015, kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, který v čl. I v bodě 25 stanovil, že v ust. § 77 se za slova „vyslovení viny,“ vkládají slova „formu zavinění,“. Podle čl. II bod 1 přechodných ustanovení novely zákona o přestupcích se řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. S ohledem na shora uvedené je tedy pravdou, jak uvádí žalobce, že novela zákona o přestupcích nově zařadila mezi náležitosti výroku rozhodnutí podle tohoto zákona formu zavinění, kdy tato nabyla účinnosti před dnem vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Dále soud souhlasí i s tvrzením žalobce, že odvolací správní orgán rozhoduje podle stavu právní úpravy účinné v době vydání svého rozhodnutí. Ovšem právě s ohledem na shora citované přechodné ustanovení této novely, žalovaný nebyl povinen tuto novelu při svém rozhodování zohlednit, neboť tato se nevztahovala na doposud pravomocně neskončená řízení, kterým bylo právě i řízení žalobce. Žalovaný tak správně postupoval při svém rozhodování podle znění zákona účinného před dnem nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích.
35. Skutečnost, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje úvahy o tom, v jaké formě měl žalobce přestupky spáchat, není vadou, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního, neboť podle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Soud výše citoval ustanovení zákona o silničním provozu, která se vztahují na předmětné řízení ve věci překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a porušení povinnosti mít u sebe při řízení motorového vozidla řidičský průkaz, přičemž z jejich znění nevyplývá, že k jejich odpovědnosti je třeba úmyslného zavinění. Povinnost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správních orgánů uvést úvahy o zavinění před účinností novely zákona o přestupcích je dána pouze v případě úmyslného zavinění, neboť v opačném případě se předpokládá zavinění nedbalostí, ke kterému nebylo třeba se vyjadřovat.

36. K námitce nepřezkoumatelnosti uložené sankce soud uvádí, že ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyjmenovává demonstrativní výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Účelem ukládání pořádkových pokut je přimět účastníka řízení k určitému zákonem předpokládanému jednání či jej přimět k tomu, aby určité jednání správních orgánů strpěl. K tomuto charakteru pořádkové pokuty je nutno v daném případě zejména přihlédnout při posuzování otázky, zda předmětná pokuta byla uložena ve zcela nepřiměřené výši. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, která jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Soud v této souvislosti poukazuje na žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53, dostupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že: „*Jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování*“.
37. V nyní projednávaném případě však soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s ust. § 12 zákona o přestupcích i s odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, neboť správní orgány zdůvodnily, že při ukládání sankce bylo přihlédnuto ke způsobu spáchání přestupku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám i k osobě žalobce, přičemž konkrétně vzal magistrát v úvahu tři záznamy v evidenční kartě žalobce, a dále přihlédl ke skutečnosti, že uložená sankce má působit nejen jako trest, ale i preventivně. Z uvedeného je zřejmé, že při hodnocení kritérií přihlédl k závažnosti přestupku spočívajícího v nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a dále ke skutečnosti, že žalobce má v evidenční kartě řidiče již tři záznamy. K tomu soud podotýká, že předmětných přestupků se žalobce dopustil opakovaně, neboť v minulosti se dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, a to v roce 2011, a jednou byl uznán vinným pro porušení jiného jednání, což jsou ta samá deliktní jednání, kterých se žalobce dopustil i v předmětném případě. Přihlédl-li správní orgán k deliktnímu jednání žalobce ohledně překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a jinému deliktnímu jednání žalobce, pak tak učinil při hodnocení osoby žalobce v souvislosti s tím, zda se uložené správní pokuty nemínily účinkem. Správní orgán I. stupně podle názoru soudu řádně odůvodnil druh a výši uložené sankce. Pokuta ve výši 1 800 Kč je uložena při dolní hranici zákonného rozmezí (1 500 Kč až 2 500 Kč), přičemž při úvaze o výši pořádkové pokuty, která měla přimět žalobce, aby upustil od dalšího deliktního jednání, musel správní orgán jednoznačně vycházet ze skutečnosti, že v minulosti uložené pořádkové pokuty, nepřiměly žalobce k tomu, aby upustil od svého deliktního jednání, a uložené sankce tak neměly na žalobce požadovaný preventivní účinek. Přesto magistrát přihlédl jako k polehčující okolnosti k tomu, že uložená sankce nemá být jen trestem, a proto zvolil uložení výše pokuty v dolní hranici sazby, ač s ohledem na přitěžující okolnosti nezvolil výši odpovídající samé dolní hranici sazby.
38. Je pravdou, že magistrát odůvodnil stanovení a druh sankce za předmětné přestupky více méně v základních obrysech a mohl přistoupit k odůvodnění stanovení a druhu sankce za uvedené přestupky konkrétněji, nicméně i tak odůvodnění magistrátu splňuje zákonem o přestupcích stanovené požadavky ohledně stanovení a druhu sankce za spáchané Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupky, a proto v konečném důsledku magistrát zákonným požadavkům na odůvodnění stanovení a druhu sankce vyhověl. Námitku žalobce tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

39. Žalobce dále spatřoval vadu nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí v tom, že magistrát vzal jako relevantní důkaz oznámení přestupku. Soud shledal, že ze spisového materiálu je patrné, že magistrátem bylo ve věci provedeno při ústním jednání ve věci dokazování, přičemž jednání před magistrátem se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nezúčastnili. Je sice pravdou, že týden po ústním jednání zaslal zmocněnec žalobce omluvu z ústního jednání, nicméně tuto omluvu nelze vyhodnotit jako včasnou. V protokole o ústním jednání ze dne 23. 7. 2015 je výslovně uvedeno, které podklady ze spisového materiálu byly čteny a které byly provedeny jako důkaz. Magistrát do protokolu také výslovně uvedl, jaké skutečnosti z podkladů a listin vyčetl. Na základě listinného dokazování bylo posléze ve věci rozhodnuto.
40. Žalobci lze přisvědčit, že původní judikatura Nejvyššího správního soudu vycházela z absolutní nepoužitelnosti oznámení o přestupku jako důkazu v přestupkovém řízení. Tyto závěry byly vysloveny právě v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publikovaném pod č. Sb. NSS 1856/2009 a také dostupném na www.nssoud.cz. Nicméně aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu závěry uvedené v citovaném rozsudku modifikovala tak, že listiny předložené Policií ČR postačují k postihu pachatele přestupku za předpokladu, že nejsou v řízení před správním orgánem zpochybněny. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48.
41. S ohledem na uvedené považuje soud za dostačující, že veškerý spisový materiál a důkazní prostředky, včetně oznámení přestupku, na základě nichž bylo posléze ve věci rozhodnuto, byly nashromážděny k datu 23. 7. 2015, kdy se uskutečnilo ústní jednání, a dále že žalobce byl ve správním řízení zastoupen jím zvoleným zmocněncem, jehož úkolem je hájit zájmy žalobce, přičemž mu byla dána možnost se s podklady a listinnými důkazy seznámit a tohoto práva zmocněnec žalobce nevyužil. Navíc byly poté podklady a listinné důkazy ve shodě s protokolem z ústního jednání ze dne 23. 7. 2015 rekapitulovány v prvostupňovém rozhodnutí a v návaznosti na to i v žalobou napadeném rozhodnutí.
42. V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že žalobce ani jeho zmocněnec před vydáním prvostupňového rozhodnutí nevznesli v rámci ústního jednání, ani dodatečně po konání ústního jednání, žádné námitky vůči přestupkovému jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, a ani nevznesli sebemenší požadavek na doplnění spisového materiálu o další důkazy. Podle protokolu se zmocněnec žalobce ani žalobce sám nařízeného jednání neúčastnili a žádné vyjádření se ke spisovému materiálu magistrátu nezaslali a ani nenavrhli doplnění spisového materiálu o další důkazní prostředky, a proto za daného stavu řízení prvostupňový správní orgán nikterak nepochybil, pokud, přikročil dne 3. 8. 2015 k vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání předmětných přestupků. Je nutno zdůraznit, že ve vztahu k přestupku spočívajícímu v překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo v rámci ústního jednání provedeno řádné dokazování. Dále ve vztahu k přestupku spočívajícímu ve skutečnosti, že žalobce neměl při řízení u sebe řidičský průkaz, soud uvádí, že s touto skutečností koresponduje fotodokumentace přestupku, kde není řidičský průkaz vyfocený a obsah oznámení přestupku podepsaný zasahujícími policisty. Žalobce v rámci správního řízení byl zcela pasivní a ve vztahu k uvedenému přestupku nic nenamítal ani jeho spáchání nerozporoval. V samotné žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pak rovněž netvrdil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že v předmětné době při řízení řidičský průkaz měl u sebe. V takovém případě dle soudu správní orgány nepochybily, pokud vycházely při hodnocení věci z obsahu správního spisu.

43. Soud má za to, že protiprávní jednání žalobce (přestupky) bylo zákonným způsobem prokázáno a nemůže tak přitakat námitce nedostatku rozhodnutí. Shora uvedenou námitku žalobce tedy shledal soud nedůvodnou.
44. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení (správní řízení, v němž se řeší dopravní přestupek) se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.
45. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje skutečnost, že popsáním jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter.
46. Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci shledal správní orgán I. stupně žalobce vinným z jednání spočívajícím v porušení ust. § 18 odst. 4 a ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 17 km/h a dále porušením povinnosti, že u sebe při řízení motorového vozidla neměl řidičský průkaz (materiální stránka přestupku), čímž spáchal přestupky vymezené v ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více, a jiným jednáním, než které je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedeno pod písmeny a) až j) ust. § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu (formální stránka přestupku). Žalobce neuváděl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že v daném případě obecně chráněný zájem společnosti ohrožen deliktním jednáním nebyl. Proto, jak bylo již výše uvedeno, nepochybily správní orgány, pokud vycházely z předpokladu, že již naplněním formálních znaků přestupků v daném případě došlo i k naplnění jejich materiálních znaků, neboť zájem na dodržování pravidel silničního provozu porušen byl.

47. K tabulce nehodovosti, na kterou odkazoval žalobce v žalobě s tím, že nedodržení maximální dovolené rychlosti není častou příčinou vážných dopravních nehod s těžkými následky, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, soud konstatuje, že žalobci nelze dát zcela zapravdu. Předně soud uvádí, že není nijak překvapivé, že v tabulce nehodovosti není uvedeno nedodržení maximální povolené rychlosti, neboť nedodržení maximální dovolené rychlosti je zákonem definované jednání, které může být prvotní příčinnou, jehož následkem bude dopravní nehoda. Dopravní nehoda, jakožto důsledek, je následně zaznamenána v tabulce nehodovosti Policie České republiky. Soud je přesvědčen o skutečnosti, že konkrétně na bod 2 – nedodržení bezpečné vzdálenosti, bod 4 – jiný druh nesprávného způsobu jízdy, a bod 7 – nezvládnutí řízení vozidla, má dodržení maximální dovolené rychlosti veliký vliv. Nedodrží-li totiž řidič maximální dovolenou rychlost, pak s větší pravděpodobností bude mít potíže udržet bezpečnou vzdálenost od před ním jedoucího vozidla či s větší pravděpodobností řízení vozidla při rychlé jízdě nezvládne. Argumentace žalobce, že nedodržení maximální dovolené rychlosti není častou příčinou dopravních nehod, se tak soudu jeví jako nelogická. Nedodržení maximální dovolené rychlosti v obci je bezesporu závažným jednáním, kterého si je vědom i zákonodárce, a proto jej zařadil do zákona o přestupcích jako nedovolené jednání.
48. Jak soud dovodil výše, materiální znaky protiprávního jednání žalobce, tak i formální vymezení konkrétních přestupků, jenž jsou definovány právě překročením rychlosti a porušením jiné zákonem uložené povinnosti a jako takové jsou výslovně konkretizovány v zákoně o silničním provozu, výroková část prvoinstančního rozhodnutí, i jeho odůvodnění, obsahuje. S ohledem na to bylo nutné i takto vymezenou námitku žalobce shledat nedůvodnou.
49. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
50. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. září 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)